ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **N. V. H.**, zastoupen JUDr. Petrem Pustinou, advokátem se sídlem Říčany u Prahy, Olivova 116, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 20. 8. 2004, č. j. 11 Az 43/2004 - 7,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného usnesení Městského soudu v Praze, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 7. 5. 2004, č. j. OAM-1103/VL-10-P17-2004. Tímto rozhodnutím nebyl stěžovateli udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu) a bylo rozhodnuto, že se na něho nevztahuje překážka vycestování podle § 91 citovaného zákona. Městský soud žalobu odmítl podle § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť stěžovatel přes výzvu soudu neodstranil vady podání a jednalo se o takové vady, pro které nebylo možno v řízení pokračovat.

Stěžovatel proti tomu v kasační stížnosti výslovně uvádí, že uplatňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) – tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky městským soudem, písm. d) – nedostatek důvodů rozhodnutí a písm. e) s. ř. s. – nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Konkrétně však pouze namítá, že usnesení ze dne 30. 6. 2004,

jímž byl stěžovatel vyzván k doplnění žaloby, mělo být doručeno nejen zmocněnému advokátovi, ale též stěžovateli do vlastních rukou. Stěžovatel tak navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení a současně žádá o přiznání odkladného účinku této kasační stížnosti. Podáním ze dne 6. 6. 2005 stěžovatel soudu sdělil a příslušnými listinami doložil, že dne 23. 3. 2005 uzavřel manželství s občankou České republiky. Podle jeho názoru by tato skutečnost mohla mít vliv na rozhodnutí soudu o kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření k podané kasační stížnosti uvedl, že považuje napadené usnesení městského soudu za vydané v souladu se zákonem a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je žadatel chráněn před důsledky rozhodnutí krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Stěžovatel sice výslovně uvádí, že uplatňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), d) a e) s. ř. s., konkrétně však namítá toliko pochybení soudu při doručování usnesení, jímž byl vyzván k odstranění vad podání. Uplatňuje tak pouze důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. d), případně e) s. ř. s., tedy vadu řízení před soudem, která vyústila v nezákonné rozhodnutí o odmítnutí návrhu.

K tomu ze soudního spisu vyplynulo, že stěžovatel, zastoupený na základě plné moci advokátkou, podal dne 8. 6. 2004 žalobu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 7. 5. 2004, č. j. OAM-1103/VL-10-P17-2004. Zde pouze uvedl, že proti uvedenému rozhodnutí podává žalobu, kterou zdůvodní v době co nejkratší. Přílohou byla plná moc udělená stěžovatelem advokátce JUDr. Ireně Strakové k zastoupení ve věci žaloby proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 7. 5. 2004, č. j. OAM-1103/VL-10-P17-2004. Usnesením ze dne 30. 6. 2004 (pozn. soudu: v usnesení je nesprávně uvedeno datum 30. 6. 2003) byl stěžovatel vyzván, aby ve lhůtě 14 dnů od doručení tohoto usnesení doplnil svoje podání ze dne 8. 6. 2004 tím, že uvede, čeho se podání týká, co navrhuje, kdy mu bylo napadené rozhodnutí doručeno, označí výroky, které napadá, a žalobní body, ze kterých musí být patrno z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Rovněž byl vyzván, aby k žalobě připojil opis napadeného rozhodnutí a poučen o tom, že nebude-li žaloba ve stanovené lhůtě doplněna a opravena, soud ji odmítne. Uvedené usnesení bylo doručeno zástupkyni stěžovatele dne 7. 7. 2004. Vzhledem

k tomu, že žaloba ve stanovené lhůtě doplněna nebyla, městský soud podání usnesením ze dne 20. 8. 2004 odmítl podle § 37 odst. 5 s. ř. s.

Jediná relevantní námitka uplatněná stěžovatelem v kasační stížnosti brojí proti postupu soudu, který usnesení vyzývající stěžovatele k odstranění vad podání, doručil pouze jeho zástupkyni a nikoli i jemu.

Při posouzení této námitky vyšel Nejvyšší správní soud ze znění § 42 odst. 2 s. ř. s., který upravuje doručování v případě, že je účastník řízení zastoupen zástupcem. Podle tohoto ustanovení se písemnosti určené zastoupenému účastníkovi doručují pouze jeho zástupci, vyjma případů, kdy má účastník něco osobně vykonat. V takovém případě se doručí i jim. Osobně v řízení něco vykonat znamená, že úkon k němuž je účastník vyzván, nemůže být proveden nikým jiným, než právě účastníkem. Takovým úkonem je např. výslech účastníka. V žádném případě jím však není doplnění podání tak, aby splňovalo náležitosti žaloby podle s. ř. s. a bylo tak věcně projednatelné; tedy úkon k němuž si stěžovatel neznalý českého právního řádu zástupce přímo najal a udělil mu plnou moc. Městský soud tak postupoval v souladu se zákonem, když usnesení vyzývající stěžovatele k odstranění vad podání doručil pouze jeho zástupkyni. Rovněž postupoval správně, když po marném uplynutí stanovené lhůty, žalobu stěžovatele odmítl podle § 37 odst. 5 s. ř. s. , neboť žaloba skutečně neobsahovala náležitosti požadované § 37 odst. 3 a § 71 s. ř. s. a bez jejich doplnění nemohla být meritorně projednána. Zejména pokud jde o absenci tzv. žalobních bodů [odst. 1 písm. d) naposled cit. ustanovení], z nichž musí být patrno z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Význam co nejpřesnějšího uvedení žalobních bodů v žalobě vyplývá ze zásady dispoziční, kterou je řízení o žalobách ve správním soudnictví ovládáno a která znamená, že soud se při přezkumu správního rozhodnutí (s výjimkou taxativně stanovených případů) omezuje pouze na posouzení existence důvodů nezákonnosti správního rozhodnutí, které žalobce dovozuje. Pokud není v žalobě uveden řádným způsobem žádný žalobní bod, není v souladu s dispoziční zásadou možné takové podání ve správním soudnictví projednat a meritorně o něm rozhodnout, neboť soud není povinen ani oprávněn za žalobce chybějící důvody dovozovat (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 4 Azs 149/2004 - 52, uveřejněný ve Sbírce Nejvyššího správního soudu pod číslem 488/2005). Naplnění důvodů uvedených v § 103 odst 1 písm. d) a e) s. ř. s. tak nebylo shledáno.

Pokud stěžovatel upozorňuje na to, že v mezidobí uzavřel sňatek s českou státní občankou, tak nelze jinak, než uvést, že tato skutečnost nemůže žádným způsobem ovlivnit probíhající řízení o kasační stížnosti; navíc není ani azylově relevantní. Nejvyšší správní soud může stěžovatele v daném případě pouze odkázat na režim zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (§ 65 a násl. citovaného zákona).

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud nezjistil naplnění žádného z tvrzených důvodů kasační stížnosti, kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. července 2005

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu